

Kerstdagen in het huisgezin van Baas van Ommen.

DOOR

CÉDÉ,

MET EEN INLEIDEND WOORD

VAN

J. E. SCHRÖDER,

PREDIKANT TE ARNHEM.

UITGEGEVEN DOOR DE

Nederlandsche Zondagschool-Vereeniging.

AMSTERDAM,

F. W. EGELING.

1889.

Prijs f 0.10; 25 Ex. f 2.—; 100 Ex. f 6.—.

Kerstdagen in het huisgezin van Baas van Ommen.

Kerstdagen in het huisgezin van Baas van Ommen.

DOOR

C É D É,

MET EEN INLEIDEND WOORD

VAN

J. E. SCHRÖDER,

PREDIKANT TE ARNHEM.

UITGEGEVEN DOOR DE

Nederlandsche Zondagschool-Vereeniging.

AMSTERDAM,

F. W. EGELING.

1889.

Druk van P. Groenendijk.

Aan de leerlingen onzer Zondagscholen!

Dit boekje is voor u bestemd, en wel als een klein Kerstgeschenk, jonge vrienden, die gaarne onze Zondagscholen bezoekt! Dat het u welkom zal zijn, betwijfel ik geen oogenblik, want ik zelf las het met groot genot. Verscheidene personen, over wie de schrijfster handelt, zijn mij bekend, en dat zij op prettige wijze weet te vertellen, zult gij na de lezing van het boekje met mij getuigen.

Geen nieuwe vertolking van de oude heerlijke Kerstgeschiedenis uit het Evangelie ontvangt ge hier, maar gij wordt binnengeleid in een huisgezin, waar veelbewogen Kerstdagen doorleefd worden, en waar vooral door middel van een kind, dat de Zondagschool bezocht, Kerstzegen wordt aangebracht.

Dit laatste moge door u opgemerkt en ter harte genomen worden! De vrucht van hetgeen gij op de Zondagschool ontvangt, moet in het huisgezin, of waar anders uwe plaats is, aanschouwd worden. Een vroom kind is een ieder, die er mee omgaat, ten zegen. De Heere Jezus kwam op aarde, werd kind als gij, om

ons tot andere menschen te maken, menschen, die even als Hij, den hemelschen Vader boven alles liefhebben en hunne medemenschen als zich zelven. Waar dit nog niet uit al ons doen en laten blijkt, heeft des Heilands komst voor ons nog niet de rechte vrucht gedragen.

Maar ik wil eindigen; want, wordt mijn voorwoord te lang, dan vrees ik dat er het lot aan beschoren is van heel wat voorwoorden, namelijk dit: dat de lezer van het boek ze overslaat.

Ik besluit met den wensch, dat gij een gezegend Kerstfeest moogt hebben, en dat de schrijfster van het boekje vreugde moge beleven van haar werk.

ARNHEM.

J. E. SCHRÖDER.

HOOFDSTUK I.

Het waren donkere dagen, zoowel buiten als binnen de woning van baas van Ommen.

Buiten gierde de wind en joeg de dichte sneeuwvlokken voor zich uit, of dreef ze door deuren en vensters de woningen in.

Binnen stond baas van Ommen, de handen aan den kachel warmend, in diep gepeins verzonken! Een lang opgeschoten knaap van 14 jaar, met de handen in den broekzak, fluit onverschillig voor het vensterglas een deuntje.

„Houd toch op met dat gefluit, nietsdoener!” roept de vader, plotseling uit zijn gepeins ontwakend.

De knaap houdt dan ook de rest van het deuntje wijselijk binnen, en trommelt het lied met de vingers op de vensterglazen uit.

Ook dit schijnt van Ommen niet te kunnen verdragen, want woedend stapt hij op den ongelukkigen muzikant los en geeft hem een gevoeligen slag om de ooren.

Verschrikt ziet de knaap zijnen vader aan en vraagt: „Wat heb ik nu toch gedaan, vader?”

„Gedaan? gedaan? Geen kwaad gedaan? Ge meent nog wel dat ge mij genoeg doet met uwe straatdeunen; dat is alles wat ge me de laatste dagen thuis brengt. Zorg liever dat ge wat verdient.”

„Maar vader, u weet toch wel waarom ik niet meer bij den baas kon blijven.”

„Ja, om uw slechte kleederen; maar ik kan je geen andere geven. De jas, dien ge aan hebt, is niet mooi; de broek is nog minder.” De laatste woorden van den vader gaan van een zucht vergezeld.

„Maar vader, u hebt toch geld verdiend”, waagt de jongen in te brengen, „en u hebt wel om den veearts te betalen.”

„Ja, domoor, en die kan nog meer bij mij verdienen, als hij ons varken spoedig geneest.”

„Waarom verkoopt u dat akelige beest niet en zet mij in de kleeren; dan kan ik weer verdienen!”

„Och jongen, wie wil nu een ziek varken koopen?”

„Hoe gaat 't er meê, vrouw?” vraagt hij op dit oogenaan een klein levendig vrouwtje, dat uit het achterstalletje naar binnen treedt.

„Kwaad, Jacob! 't arme dier hijgt zoo, en wil niets eten.”

„'t Is wat te zeggen! overal zieken! De kinderen zijn nu gelukkig wat rustiger.”

„Ik geloof dat ze slapen.”

Voorzichtig treden man en vrouw naar de bedstede en schuiven het bonte gordijn op zijde. Twee jonge kinderen liggen rustig met de hoofdjes tegen elkander. Het zijn tweelingen van ongeveer vier jaar oud, een jongen en een meisje, die zelfs in den slaap niet van elkander willen scheiden.

Het derde, aan 't achtereind der legerstede, beweegt zich onrustig en woelt en draait koortsachtig.

„Wat ziet Marietje er vreemd uit,” zegt de moeder, terwijl zij over het kind heenbuigt en het dan in de armen neemt.

Hierdoor ontwakend, ziet het kind met verwilderde oogen om zich heen, en terwijl het haar armpje om moeders hals slaat, barst het in snikken los.

Reeds geruimen tijd had het roodvonk in deze woning geheerscht. De tweelingen hadden de ziekte doorstaan en waren op den weg van beterschap. Van de achtjarige Marie wilde de koorts nog maar geen afscheid nemen, hetgeen haar lichaam sloopte.

„Wat scheelt er aan, mijn arm kind?” fluistert moeder haar in 't oor.

„Och moeder, overal pijn! en ik droom zoo akelig, zoo akelig!”

Onrustig waart de blik van het koortsige kind rond, en bevend aan alle leden, vleit zij zich dichters aan moeders borst.

„Stumper, kon ik je maar helpen —”

Ook vader is geheel verteederd en herhaalt hoofdschuddend en met een traan in 't oog — „stumper!”

Een poos is 't stil in 't kamertje; men hoort niets als het eentonig getik der klok en het zuchten der slapende kinderen.

Plotseling richt het zieke meisje zich op uit moeders armen en roept met heldere stem: „O moeder! alles verandert, is dat nu een Kerstboom, die daar staat, wat veel lichten!!... o laat er mij heen! hoe prachtig!”

„Stil, kindlief blij rustig op moeders schoot, dan kunt ge het best er naar zien.”

Een volkomen verandering is plotseling op het kindergelaat te bespeuren: de doodsengel heeft het aangeraakt; de hemelsche Vader had de benauwde droomen der laatste dagen en nachten doen vervangen door heerlijke visioenen.

Reeds het geheele jaar had de kleine Marie, die trouw de zondagschool bezocht en zich de liefde van ouders en onderwijzers door haar lief en vriendelijk gedrag verworven had, zich verheugd op het aanstaande Kerstfeest, niet alleen om de feestelijkheden, doch vooral omdat het dan de geboortedag van haren grootsten Vriend was.

Marie had, even als elk ander kind, oogenblikken van schalksche invallen en guitige streken; doch van kwaadwilligheid was geen sprake, en iedereen had het kind lief.

Men had haar verteld, hoe elk jaar in het kerkgebouw een groote Kerstboom prijkte, die, als met een tooverslag van onder tot boven verlicht werd met duizende kaarsjes, die de versierselen en hangende geschenkjes deden glinsteren.

Ook had zij van hare vriendinnetjes gehoord hoe het vorige jaar een heer verteld had, dat er eens een kleine jongen was geweest die een groot rijk Heer tot vriend had, die hem van alles voorzag, ja zelfs de grootste en kostbaarste geschenken niet onthield.

Het jongetje groeide op, zoo vertelde de heer op dien Kerstavond verder, en toen hij ouder werd en de vriendelijke Heer een altoos even trouwe en zorg-

zame vriend voor hem bleef, begon hij bij zich zelf te denken; — „die rijke vriend is zoo goed en trouw voor mij; hè, kon ik ook maar iets voor hem doen.”

Gedurig hield deze gedachte hem bezig. tot hij eindelijk naar hem toe ging met de woorden:

„Mijn beste Vriend, Gij zijt altoos zoo goed voor mij geweest en hebt mij zooveel gegeven; zeg mij nu eens wat ik voor u zou kunnen doen.”

Komaan,” antwoordde toen die rijke Heer, „wilt ge werkelijk ook iets voor mij doen? doe dan dit: waar gij komt of gaat, spreek daar over mij, en zeg dat ik voor iedereen, die tot mij komt, zulk een goed vriend wil zijn. Iedereen, oud of jong, rijk of arm, breng ze tot mij, want allen wil ik helpen. Wilt ge dat voor mij doen?”

„Gaarne,” antwoordde de knaap... en... hij deed het; want die heer die het op dien Kerstavond den kinderen vertelde, was zelf die knaap geweest en bracht nu weer op dezen avond de boodschap van zijnen Vriend over, hetgeen hij van het oogenblik zijner belofte altoos gedaan had.

Alle kinderen hadden op dien Kerstavond dadelijk begrepen dat met dien rijken Heer en Vriend onze Heer Jezus werd bedoeld, en de kleine Marie had zich bij dit oververtelde verhaal reeds voorgenomen om dien Heer ook tot haren grootsten vriend te maken.

Dit jaar nu zou Marie alles zelve bijwonen en zelve zien, hooren en ontvangen; want de vriendinnen hadden verteld dat er ook werd uitgedeeld....

Wat zou haar deel zijn?

Haar deel werd het beste!

Juist op den Kerstmorgen ontsliep het lieve kind rustig en zacht. Verscheiden malen had zij in hare droomen den Kerstboom bij zich gezien, en gisteren avond, terwijl moeder het brandende handje tusschen de hare hield, had zij met de andere hand naar den onzichtbaren boom gegrepen en met een stralend gezichtje uitgeroepen: „Maar, moeder, is dat kroontje heusch voor mij? De vriendelijke Heer komt zelf naar mij toe om het mij te geven;” en met de uitgestrekte armpjes was zij uitgeput in de kussens teruggezonden.

Nu lag zij roerloos met eenen hemelschen glimlach om de bleeke lipjes op haar laatste legerstede. Een kransje van witte rozen had men voor haar gebracht en haar tusschen de verstijfde vingertjes gelegd.

Neerslachtig zien wij het gezin op dezen eersten Kerstmorgen vereenigd. Welk een droeve feestdag! Het lijkje achter de gordijnen; Hendrik zonder betrekking; de tweelingen weer onrustiger en... het varken ook dood! Opeenstapeling van rampspoed!

De moeder voelt zich na alle inspanning ook ziek en uitgeput en is op haren stoel in lichte sluimering vervallen.

Baas van Ommen staakt zijne zuchten en stampvoet, terwijl hij denkt aan hetgeen er alzoo betaald moet worden: dokter, medicijnen, onkosten voor het varken, huishuur, brand;... goede hemel! 't is hem onmogelijk alles te betalen. Gaan vragen? dus bedelen? hij heeft het nog nooit gedaan....

Als zij maar begonnen met weer kleiner te gaan wonen.... Van een varken zal toch wel nooit weer iets komen.... Al worden de verdiensten met den

aanstaanden zomer weer wat meer, met dat meerdere gaat de schuld strijken... Of... zou hij eens de hulp van Mevr. van B. inroepen? Hij heeft het nog wel nooit gedaan, maar heeft ook nooit in zoo'n verlegenheid gezeten. En Mevrouw van B. is zoo goed... Komaan de stoute schoenen aangetrokken.

Met bevende hand haalt hij papier, pen en inkt voor den dag en schrijft:

WelEdele Mevrouw!

Daar ik weet alsdat UEdele Mevrouw bekend zijt als eene die gaarne weldadigheid bewijst, alsdat ik nu in zeer groote verlegenheid verkeer, WelEdele Mevrouw, zoo beroep ik mij op uw Edelgezindheid en doe u bij deze weten dat mijn varken, mijn eenige troost en overblijfsel mijner vroegere weelde is gestorven. UEdele Mevrouw begrijpt dat dat verlies ons zeer ter harte gaat daar wij er veel verwachting van hadden. Mijn vrouw is ook ziek van uitputting en mijn jongen is ook buiten betrekking wegens zijn slechte kleeven. God weet dat ik nooit gevraagd heb, maar nu zit ik wegens alle schuld in diepe nood. Wees barmhartig Mevrouw en help ons uit onze grooten nood en God zal u zegenen.

Uw dienaar,
J. VAN OMMEN.

P. S. Ons achtjarig meisje is ook gestorven, u Edele Mevrouw begrijpt hoe ons dat ook ter harte gaat!—

HOOFDSTUK II.

Toen Hendrik van Ommen dien namiddag het antwoord op zijns vaders brief kwam halen, was hij verwonderd over het antwoord van den knecht, dat Mevrouw van B. hem thans onmogelijk spreken kon en hij den volgenden morgen maar eens terug moest komen.

Daar Mevrouw van B. het veel te druk had met haar Kerstboom, geschenken en uitdeeling, was de brief van baas van Ommen ongeopend ter zijde gelegd. Eerst na Hendriks bezoek dacht de dame daar aan. Bedenkelyk schudt zij het hoofd bij het lezen en prevelt: „Wel, wel, zijn de van Ommens nu ook al aan het bedelen.”

Uit de stapeltjes kleeren houd zij eenige hemden achter die den knaap den volgenden dag worden medegegeven.

Hendrik pakt de kleedingstukken aan; maar, daar hij over de geringe gave zeer teleurgesteld is, gaat hij zonder bedanken zijns weegs.

„Twee hemden! wat heb ik daaraan? Geld voor een broek en buis, daar had ik meer aan; ik kan toch niet in mijn hemd naar den baas gaan!”

Mismoedig keert de knaap huiswaarts, doch blijft onderweg voor een grooten winkel staan, waar allerlei schoons is ten toon gesteld.

Vele rijtuigen staan er voor; en door het getrappel der paarden rinkelen de bellen aan hunne halsen.

Juist wil de knaap zijn weg vervolgen, toen hij in botsing komt met een deftige dame die den winkel

verlaat en haar rijtuig wil instappen. Verschrikt doet ook zij een stap achterwaarts.

Door deze beweging glijdt ongemerkt haar gevulde geldbeurs uit haar sierlijk mofje, en eer de palfrenier of de dame zelve iets bespeurt, raapt den knaap de schat snel op en verbergt dien in zijn gescheurde buis.

De palfrenier klimt op den bok en spoedig is het rijtuig uit het gezicht verdwenen.

Geen mensch heeft iets van dit voorval bemerkt en tot zijn geruststelling bespeurt Hendrik, terwijl hij schuw rondziet, dat niemand op hem let of hem volgt.

Nu heeft hij dus geld!

Op een stil plekje in een der buitenwijken waagt hij het zijn schat te voorschijn te halen en opent de beurs.

Vijf, zes, zeven gulden en nog eenig klein geld... wat kan hij daar veel voor krijgen!

Toch voelt hij zich nog niet gelukkig met zijnen buit. Vader noch moeder durft hij iets vertellen, veel minder laten zien.

„Dief!” klinkt het eensklaps achter hem; doch verschrikt omziende bespeurt hij geen menschelijk wezen! Weer hoort hij roepen: „dief”; doch nu bemerkt hij dat het de stem van zijn geweten is en dat zijn hart hoorbaar klopt.

Haastig verbergt hij de beurs en slentert langzaam voorbij de fraaie huizen.

Eensklaps staat hij stil, want boven uit een der half opengeschoven ramen klinkt hem een welbekend lied! 't Was het lievelingslied van zijn zusje Marie dat zij op den Kerstavond mede zou hebben moeten

zingen ; en terwijl hij bij die herinnering de hand voor de oogen drukt, hoort hij eenige kinderstemmen zingen :

Engelscharen, looft den Heer!
 Juich, o menschdom, tot Zijn eer;
 Loof Zijn goedertierendheid,
 Nu alom ten toon gespreid.
 In het Kind van Bethlehem
 Hoort gij Zijne liefdestem:
 Vrede op aarde, Jezus leeft;
 Looft dan al wat adem heeft.

Zijn wij, Heiland, U zoo waard,
 Dat zelfs Englen, op deze aard
 Over Uwe komst verblijd,
 Melden 't heil ons toegezeid?
 O, dan juich' in dezen stond
 Ook ons hart en onze mond:
 Vrede op aarde, Jezus leeft;
 Looft dan al wat adem heeft.

Ja, Gij kwaamt voor mij, o Heer,
 Daaldet voor mij, zondaar, neer.
 Mij, hoe vol van eveldaan,
 Ziet Gij toch ontfermd aan.
 Maak dan, lieve Jezus, mij
 Van der zonden banden vrij.
 Dan juich ik mijn leven door
 Met der Englen vreugdekoor:
 Vrede op aarde, Jezus leeft;
 Looft dan al wat adem heeft.

Nog steeds blijft Hendrik met gebogen hoofd staan luisteren.

Hoe dikwijls had Marietje dit vers zoo vroolijk gezongen, en nu lag zij stil en roerloos... maar zong zeker met de engelen meê! En hij... Onrustig klopt

en bonst het daarbinnen, en voortdurend klinken hem de woorden in het oor:

„Maak dan, lieve Jezus, mij
Van der zonden banden vrij!”

Hij zou dat lied nimmer kunnen zingen; hij wilde immers slecht zijn! hij had zoo goed als gestolen.

Koud wordt het in en om hem heen, en als met looden schoenen keert hij huiswaarts.

Nauwelijks heeft hij echter den drempel overschreden en de beschreide aangezichten vragend op zich gericht, of smeekend strekt hij de armen uit, werpt met een harden slag de beurs op den grond en ijlt snikkend in moeders armen, waar hij troost zoekt.

„Hoe komt ge aan die beurs, jongen?” vraagt van Ommen op strengen toon aan zijn bevenden zoon, terwijl hij zich bukt om de beurs op te rapen.

„Gevonden vader!”

„Gevonden? Onzin, Hendrik, kijk mij aan, ge zijt toch geen dief?”

Rillend slaat Hendrik de oogen neder, terwijl moeder fluistert: „Spreek waarheid, jongen; want God ziet, hoort en weet alles!”

„O moeder!” snikt de arme knaap „... gestolen heb ik het geld waarlijk niet; maar de verleiding was zoo groot!”

Omstandig verhaalt hij nu de toedracht der zaak.

„Dus hadt ge het die dame wel terug kunnen geven?...”

„Ja moeder... maar o zoo gaarne had ik nieuwe kleeren en Mevrouw van B. gaf mij slechts een paar hemden!”

Ongemerkt pakt het bleeke vrouwtje haren zoon bij

de hand en geleidt hem tot bij de bedstede, alwaar zij het gordijn wegschuift.

Een zonnestraal valt juist op het marmerwit gezichtje van 't doode kind.

„Hendrik, mijn jongen, als gij morgen eens zoo liggen moest, zou het ook zoo vredig zijn?”

„O moeder,” snikt de knaap, en vol berouw knielt hij neder en bidt uit grond des harten:

„Maak dan, lieve Jezus, mij
Van der zonden banden vrij!”

„Maar hoe kan ik mijn misslag goedmaken?” vraagt hij opstaande, terwijl hij zijn moeder aanstaart.

Van Ommen, die met over elkander geslagen armen dit heele tooneel heeft gade geslagen, treedt thans nader en zegt: „Ik dank God: ge hebt ingezien dat ge oneerlijk hebt gehandeld. Door oneerlijkheid zullen we zeker niet rijker worden; daar kan des Heeren zegen nooit op rusten. Ik neem thans de beurs mede en breng haar naar het politiebureau. De rechtmatige eigenares komt aldus weder in het bezit van haar verlies.”

Zoo gezegd zoo gedaan; en gelukkiger dan zij in dagen geweest waren, zaten de van Ommens eenigen tijd later aan hun eenvoudigen maaltijd.

HOOFDSTUK III.

De Kerstdagen zijn voorbij, en met hen de donkerheid en de sneeuwbuien. Helder vriezend weër is daarvoor in de plaats gekomen.

De vroolijke jeugd, even als de ouderen van dagen, hebben hunne schaatsen laten scherpen en begeven zich naar de baan.

Wie zien we daar tusschen de baanvegers? Het is onze jonge vriend Hendrik van Ommen, wiens gelaat straalt van geluk telkenmale wanneer hij een paar centen of een dubbeltje in zijn hand ziet glijden. Op eens echter wijkt de kleur uit zijn gezicht. Een rijk gekleede dame met haar dochttertje trekt zijn aandacht. Hij herkent haar, doch waagt het niet zich te vertoonen.

Eindelijk neemt hij een koen besluit en op de dame toetredend vraagt hij snikkend:

„Mag ik de schaatsen van uw dochttertje aanbinden, Mevrouw?”

„Dat is goed, maar recht stevig, hoor!”

Bevend trekt hij de riemen harer schaatsen toe en met de meeste zorg helpt hij het meisje ten laatste op de been.

„Hier, jongen.” De dame tast in dezelfde beurs, die Hendrik maar al te goed herkent.

„Liever niet, Mevrouw.”

„Hoe nu!” vraagt de dame verwonderd.

„Och laat mij toch iets voor u mogen doen, Mevrouw!”

„Maar wat beteekent dat, vriendje? Hebt ge een afkeer van geld?”

„Waarlijk niet, Mevrouw; maar wel van het geld uit die beurs.”

Een licht gaat nu de dame op. De geschiedenis van haar verloren en gevonden beurs was haar steeds een raadsel gebleven.

„Waar woont ge, knaap?”

„In de Smalle Singelstraat, Mevrouw.”

„Welk nummer, vriendje?”

„No. 307, Mevrouw.”

De dame schrijft het adres spoedig in haar boekje; doch daar zij bemerkt dat andere oogen zich op haar en den jongen vestigen, wendt zij zich tot eenige kennissen; en is zij met hen spoedig uit het gezicht verdwenen.

Mevrouw van Marem vergat den jongen evenwel niet. Nauwlijks thuis gekomen zijnde, trachtte zij op allerlei wijze iets van het gezin te vernemen, en door de politie vernam zij weldra de geheele toedracht der zaak en wie de vinder geweest was.

Ook kwamen haar thans de treurige bijzonderheden en verliezen van het goed bekend staande gezin ter oore, en zij besloot dus op de eerstvolgende vergadering van het Liefdadigheidsgenootschap over dit geval te spreken en te raadplegen hoe hier het best te helpen was.

„Het eerst dient de knaap in de kleeren gestoken te worden,” was de algemeene stemming op de vergadering.

Dit werd goedgekeurd; doch een uit het gezelschap nam het woord: „Groote verliezen heeft het eerlijke gezin geleden en vooral de dood van het varken was een geduchte misrekening!”

„Stel hen in de gelegenheid om een biggetje weer te koopen,” sprak dadelijk een tweede lid.

Algemeen gelach!

„'t Is zoo kwaad niet bedacht,” herneemt een derde,

het zou den armen menschen een groote blijdschap zijn, en hoop geven voor de toekomst."

"Laat ons dan de moeder er maar bij geven!" zegt een ander.

"Nee, laat ons besluiten het present te geven, mits men ons bij de slachting onthaalt op saucijsenbroodjes," schertst een vierde.

Weder gelach!

"Stilte," gebiedt de President en verzoekt het woord.

Het eindbesluit is dat een afgevaardigde bij van Ommen een bezoek zal brengen met de mededeeling dat hij op den eerstvolgenden marktdag op kosten der Vereeniging een biggetje mag koopen, en dat Hendrik een stel kleeren krijgt.

Reeds den volgenden dag, in den vroegen morgen, stapt baas van Ommen met zijn zoon ter markt.

Den kortsten weg nemend, loopt hij langs het huis van Mevrouw van B.

Verwonderlijk is het dat deze dame juist dezen morgen zoo vroeg uit haar venster vader en zoon opmerkt.

Luidt tikt zij op de ramen en wenkt den verbaasden van Ommen om even binnen te komen.

Een oogenblik vertoeven vader en zoon in spanning in het binnenkamertje. Van Ommen vreest dat de dame over den bewusten brief zal spreken, dien hij in een oogenblik van wanhoop schreef.

Eindelijk treedt zij binnen.

"Ik heb u geroepen, daar ik nog iets naders van u wilde vernemen. Gij hebt mij laatst een brief geschreven, van Ommen! ik had toen te veel omhanden om u te woord te staan en gaf uw zoon niets als een

paar hemden mede. Mij dunkt evenwel dat uw jongen waar ge over klaagdet, recht knap in de kleeren zit."

"Dat zal waar zijn, Mevrouw!" antwoordt van Ommen. „Het zijn spiksplinternieuwe kleederen, die wij door de Liefdadigheidsvereeniging gisteren ontvingen."

"Hoe wisten zij dat gij in nood waart? Hebt ge hun ook al geschreven?"

"Neen, waarlijk niet, Mevrouw," antwoordde van Ommen, gloeiend rood wordend; „maar de omstandigheden hebben er toe geleid dat het hun ter oore is gekomen, en wij zijn hartelijk dankbaar; want wij werden ook in gelegenheid gesteld om ter markt te gaan en een big weer te koopen."

"Een big?"

"Ja, Mevrouw, het stalletje van ons gestorven varken zal niet leeg meer behoeven te staan... O! wij zijn onzen God recht dankbaar voor zooveel goeds!"

"Goed zoo, van Ommen! Geef Gode de eer voor uwe zegeningen en moge Hij u sparen voor verdere verliezen; en opdat ge niet met al te veel bezorgdheid uw nieuwen aankoop op de markt thuis brengt, moet ge dit sommetje van mij aannemen, opdat het tweede biggetje met het eerste zamen opgroeien."

"O Mevrouw, 't is waarlijk veel te veel!"

"Ga nu spoedig," herneemt Mevrouw van B. lachend, „want anders heeft men de beste beestjes er al uitgepikt."

Dienzelfden middag is de geheele familie van Ommen in het stalletje om het hokje geschaard. Hendrik staat met zijn nieuwe pak vol belangstelling, doch op eerbiedigen afstand van het hokje verwijderd;

want geen spatje mag hem bezoedelen, daar hij morgen weder bij zijn kleermaker op den winkel mag komen.

Vader en moeder, ieder met een der nu weder herstelde tweelingen op den arm, staren met welgevallen op de spelende en woelende biggen, en met uitgestrekte armpjes dwingen de kinderen om in het hokje te mogen gezet worden, om met de nieuwe kameraadjes te spelen.

Lachend slaan vader en moeder dit verzoek af.

Baas van Ommen keert zich nu echter op eens tot zijn vrouw en zegt op vroolijken toon: „Nu, wij hebben toch niet het minste Kerstgeschenk ontvangen, hè vrouw?”

In haar oogen komen echter bij die vraag de tranen op. Zij denkt aan het Kerstgeschenk dat zij had moeten geven, haar kleine Marie, die nu bij Jezus is; maar zacht antwoordt zij:

„Och, beste man, het is niet goed van mij dat ik niet dankbaarder ben. De Heer heeft ons evenwel ook zooveel ontnomen! Toch heb ik niet te klagen: op aarde gaf Hij ons nieuwe zegeningen en in den hemel is een schat voor ons bewaard.”

En terwijl zij haar tranen droogt, gaat zij voort: „Ik mag ons kind haar geluk niet betwisten, en als ik er aan denk, hoe Jezus op aarde kwam om voor ons te leven, te lijden, ja zelfs den kruisdood te sterven, dan moet ik ook wel uitroepen, „o Heer, wat deedt Gij veel voor mij! Wat kan ik voor U doen?” Ik wil Hem daarom onze Marie rustig afstaan en ben dankbaar te weten dat ik haar niet verloren heb, maar dat zij ons slechts is voorgegaan. Dat heeft Jezus’

komst ons toch geleerd. Hoe heerlijk zal het zijn, als wij allen eenmaal hierboven vereenigd zullen zijn!"

Baas van Ommen is door deze woorden geheel in zichzelf gekeerd en in gedachten verdiept.

Plotseling slaat hij zijn arm om zijne brave vrouw en terwijl hij een kus op hare betraande wang drukt, zegt hij geroerd:

„Dank je vrouwtelief! voor die woorden op dit oogenblik. Ik had slechts oogen en ooren voor het tegenwoordige; maar deze Kerstdagen zullen ook voor mij niet te vergeefs zijn geweest. Gij hebt mij herinnerd dat ik het grootste Kerstgeschenk, de komst van onzen Heiland, uit het oog had verloren; en toch... indien Jezus niet verzekerd had dat Hij in de wereld was gekomen om zondaren zalig te maken, hoe moeilijk hadden we dan ons kind af kunnen staan, en hoe zoude het dan in de ure der verzoeking met onzen armen jongen zijn afgelopen.... o! wij hebben God wel te danken!....”

Vreemd is het niet dat baas van Ommen kort daarop het huis opgeruimd verlaat om zijn arbeid te hervatten.

Vrouw van Ommen staart hem lang en gelukkig na, en terwijl ook zij tot haar werk keert, blijft zij Marie's lievelingslied neuriën:

Engelscharen, looft den Heer!
 Juich, o menschedom, tot Zijn eer;
 Loof Zijn goedertierendheid,
 Nu alom ten toon gespreid.
 In het Kind van Bethlehem,
 Hoort gij Zijne liefdestem:
 Vrede op aarde, Jezus leeft,
 Looft dan al wat adem heeft.

